

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У 11230/14
13.02.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца Н. К. Е. и мал. L. L. G. чији је законски старалац Н. К. Е., држављана Ф., са боравиштем у Б. – З., улица број, које, обоје, заступа Р. Ђ., правник невладине организације "Ц. за з. и п. т. а." из Б., улица број, поднетој против решења туженог Комисије за азил Републике Србије број од 17.07.2014. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 13.02.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца поднета против решења Министарства унутрашњих послова Р. С.– Одсек за азил бројод 09.04.2014. године, којим је одбачен захтев тужилаца за азил и обавезани су уколико немају други основ за боравак на територији Р. С., да исту напусте у року од 3 дана од дана правноснажности тог решења, те Одсеку за азил врате личне карте за лица која траже азил, број и

Тужиоци тужбом оспоравају решење туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених повреда правила поступка, па предлажу да се поништи и предмет врати на поновно одлучивање. Наводе да није било разлога да се њихов захтев за азил одбаци јер из доказа које су поднели и предложили у току поступка, као и у жалби несумњиво произлази да Ф., иако држава њиховог порекла, није сигурна држава за тужиоце, те да постоје озбиљне претње по њихов живот и телесни интегритет. Истичу да из поднетих доказа – интернет сајта тужиоца Н. . Е., који је предложио и саслушање сведока, произлази да су тужиоцу у Ф. претили, као и његовој

кћерки, у којој је и физички нападнут, а да се није обраћао властима у Ф. из страха од прогона, због чега је затражио заштиту у другој земљи. Указује да је Прекршајни суд у Б. тужиоца огласио кривим за незаконит боравак у Р. С. и изрекао му опомену, али није изрекао наредбу да напусти територију Р. С. те да се одлука Амбасаде Ф. о неиздавању пасоша има ценити у светлу поменуте одлуке суда. У вези са овим, сматра да је погрешна оцена туженог о неоснованости навода жалба да Ф. А. у Б. чини индиректан прогон тужиоца. Истиче да је неосновано поднета пријава против тужиоца за занемаривање детета, те ангажовање Центра за социјални рад Р. С., је према извештајима центра, који су вршили теренску контролу, не постоје ризици за живот и здравље мал. L. L. G. и није потребно предузимање мера из надлежности наведеног центра.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, оспорава ове у целини те, у вези навода тужбе о навођењу погрешног члана закона, наводи да је очигледном грешком уместо члана 20. наведен члан 33. Закона о азилу, остајући у свему код разлога оспореног решења, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границима захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени у поступку у коме није било повреда правила поступка, на основу несумњиво и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилном применом одредаба члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу и члана 42. став 4. Закона о странцима, нашао да је првостепени орган правилно захтев тужилаца одбацио и наложио им напуштање територије Р. С. За своју одлуку тужени је дао разлоге које суд у свему прихвата као правилне, јер су утемељени на чињеничном стању у списима предмета и одредбама материјално-правних прописа на које се тужени у оспореном решењу позвао.

Ово стога јер према чињеничном стању у списима предмета несумњиво произлази, а што се туженом не спори, да су тужиоци у Р. С. допутовали 08.09.2009. године, а да су захтев за азил поднели 19.03.2014. године, те да су Ф. напустили и азил затражили због тога што је, како тужилац наводи његов живот и живот његове кћерке био угрожен због претњи које је добијао од албанаца из Ф., а који су га 17.05.2009. године и физички напали и нанели му повреде. По изјави тужиоца, претње и напади су се десили због његовог сајта, који је и даље активан, где он изражава симпатије према С. и залаже се за побољшање имиџа о С. у свету и износи промотивне, позитивне и корисне информације о С.

У проведеном поступку несумњиво је утврђено, а што се такође тужбом не оспорава, да тужилац претње и напад са којим се суочио у Француској надлежним државним органима у Француској није пријавио, нити је од ових тражио заштиту, нити их информисао о проблемима које је имао.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07) прописано је да ће канцеларија за азил одбацили захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила ако утврди да лице које тражи

азил може да добије заштиту сигурне државе порекла, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Одредбом члана 42. став 4. Закона о странцима ("Службени гласник РС", бр. 97/08) прописано је да странац, који је благовремено поднео захтев за продужење привременог боравка за стално настањење или за азил, може остати у Републици Србији до доношења правноснажног решења по том захтеву.

По оцени суда, с обзиром на напред изнето чињенично стање и пропис материјално-правних одредби, правилно тужени налази да жалиоци неосновано оспоравају правилност решења првостепеног органа јер је ово донето с обзиром на напред изнето чињенично стање и пропис материјално-правних одредаба.

Суд је ценио наводе тужбе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, па налази да се ови не могу прихватити као основани. Ово стога јер је чињенично стање одлучно за решење ове управне ствари утврђено несумњиво, на основу резултатаведеног поступка, у којим је тужилац активно учествовао и изјаснио се на усменој расправи преко тумача, у присуству пуномоћника, о чему је сачињен записник, који је тужилац као и наведена лица потписао без примедби. Такође, неосновано, тужиоци оспоравају правилностведеног поступка, јер у овом нису учињене повреде правила поступка, будући да је тужиоцу омогућено учешће у поступку и изјашњење о свим релевантним чињеницама.

Наводи жалбе су, с обзиром на изнето чињенично стање и материјално-правне прописе, правилно оцењени као неосновани. При том суд налази да се наводи тужбе о погрешној оцени тужиоцевих навода о индиректном прогону тужиоца од стране Ф. државе, коју је дао тужени у оспореном решењу, не могу прихватити као основани. Ово стога јер је тужилац, како је сам изјавио на усменој расправи, захтев за азил поднео након што се обратио Амбасади Ф. за издавање пасоша, а процедура његовог издавања је у ингеренцији тужиоцеве Амбасаде.

Суд је ценио наводе тужбе о погрешној примени закона и одсуство разлога оспореног решења, па налази да се ни ови наводи не могу прихватити као основани. Ово стога јер је пропис одредбе члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу јасан и не изазива дилеме у тумачењу, јер тужилац није поднео доказе да се обраћао надлежним државним органима Р. Ф. за заштиту, са којих разлога, и по оцени суда, није доказао да је држава њиховог порекла за њих несигурна, а што је према цитираној одредби закона разлог за доношење одлуке како је то учинио првостепени орган. При том правилно, и по оцени суда тужени налази да је Р. Ф. чланица и један од оснивача Европске уније и као таква учествовала је у изградњи правне тековине те уније, што подразумева строго поштовање људских права, у која спадају и лична права, па и права тужилаца.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па се с обзиром на напред изнето налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке суда у овој управној ствари.

Са свега напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, суд је тужбу одбио и на основу члана 40. став 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.02.2015. године, 25 У 11230/14

Записничар,
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа-судија,
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ/ЦРП